

KUMMA

NÄYTESIVUT



Emilia Aakko

KAIHO-KOTITONTTU JA RAUHATON RANTALOMA

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme



1. LUKU

jossa pullasorsa tömähtää tantereelle

Kaiho kaatoi niittyleinikille vettä. Keltainen peltokukka kasvoi perennanpenkin nurkassa näyttävien palloesikkojen ja kultatyräkkien joukossa. Kaihon mielestä niittyleinikki oli hyvin rohkea. Se oli valinnut kasvupaikan isompien varjossa, kaukana muista niittyleinikeistä, ja pärjäsi hienosti.

Kaiho taputteli jalallaan multaa kukan ympäriltä, laski pienen kastelukannunsa maahan ja huokaisi haltioituneena. Hän antoi katseensa vaeltaa pitkin Koikkalaisten pihaa, joka oli viimein herännyt kesään. Sieltä täältä puski versoa ja nuppua. Ruohotupsut tuntuivat hentoisilta jalkapohjaa vasten. Eri puolilta saattoi löytää Kaihon rakentelemia pieniä yksityiskohtia: aitan ovesa roikkui voikukkakranssi ja kukkivien ruukkumansikoiden edustalla kökötti leppäkertuksi maalattu kivi. Herneet ja muutamat muut satoa tuottavat kasvit olivat vielä istuttamatta. Kaiho ei halunnut kehuskel-

la liikaa, mutta omasta mielestään hänestä oli kuoriutunut kelpo puutarhanhoitaja. Pihan aiemmasta kunnosta päätellen perheen virallinen kotitonttu Untamo oli keskittynyt enemmän sisähommiin.

Jo yli puoleltoista vuoden ajan Kaiho oli asunut Koikkalaisen perheen uuninpankolla ja hoitanut tehtävänsä kotitontun sijaisena. Hän oli päässyt opettelemaan, kuinka huolehdittiin vanhan talon ja pihapiirin asioista, niistä tehtävistä, jotka kotitontulle kuuluivat. Ja oli hän huolehtinut tietysti Koikkalaisistakin. Perheen äiti Matleena ei ollut vielä oppinut pitämään tallessa autonavaimiaan, eikä perheen isä Visa muistanut ikinä kantaa urheiluvaatteitaan pyykkikoriin. Perheen lapset, Lyyti ja Julius, tarvitsivat peräänkatsoamista monessakin arjen askareessa, esimerkiksi sii-

nä, että reppuun päätyivät päivittäin oikeat koulukirjat. Varsinkin ensimmäistä luokkaa lopettelevan Lyytin tavarat olivat jatkuvasti hujan hajan pitkin koulua, kotia ja iltapäiväkerhoa.

Vaikka arki oli täynnä vipinää, Kaiho ei juurikaan kaivannut takaisin kotiinsa vanhan petäjän alle, missä hän oli asunut rauhaisissa oloissa kaksi vuosisataa. Tässä vaaleansinisessä maalaistalossa, perheen ympäröimänä, tontun oli hyvä olla ja elää.

Kaiho käänsi kasvat kohti ryöppyvää auringonvaloa ja sulkki silmänsä. Lämpö löysi poskille ja silmäluomille.

Yhtäkkiä yläilmoista kuului iso **KVAAK**. Kaihon silmät rävähtivät auki. Hän ehti havaita, kuinka harmahtava sulkapallero laskeutui pilvien lomasta epätasapainoisen näköisesti suoraan kohti.



Kaiho hypähti pois alta niin pitkälle kuin löpöttäviksi käyneillä aamutossuillaan kykeni, ja aivan viime tinkaan. Sulkapallero tömähti niittyleinikin päälle. Silloin Kaiho tunnisti sen pullasorsaksi.

Kaiho oli niin järkyttynyt sekä pullasorsan että niittyleinikin puolesta, ettei hän pystynyt hetkeen toimimaan. Sorsa vaikutti olevan läkähdyksissä.

Kaiho poimi kastelukannun maasta ja kaatoi pullasorsan päälle hieman vettä. Hän toivoi sen vilvoittavan. Vasta silloin Kaiho huomasi sorsan kaulaan kiinnitetyn kirjekuoren. Se ei onneksi ehtinyt pahasti kastua.

Sorsalta luvan kysytyään Kaiho irrotti kuoren ja silmäili säntillistä käsialaa, jonka omistajan arveli tuntevansa. Kaiho istahti sorsaa vastapäätä, avasi kirjeen ja luki itseksseen:

JASSU KAIHO!

Oletko muistanut puhdistaa pihasaunan lauteiden välit ja rakentaa hyönteisille hotellin? Entä onko rantapolkua tallattu säännöllisesti, ettei se heinitty?

Yhteydenpito tältä suunnalta on valitettavasti hieman jäänyt. Rodoksen aurinko on hellinyt. Päiväni ovat olleet varsin työntäyteisiä, mistä toki nautin.

Minun on kuitenkin myönnettävä, että viime viikkoina olen ollut sängen uuvuksissa. En ole oikein saanut

nukutuksi. Siksi pyytäisinkin sinulta: voisitkohan pyörähtää täällä auringon saarella ja tuoda minulle rakkaan, oman aamutossusänkyäni? Se tossu on nimittäin ainoa laatuaan – olet varmaan huomannutkin, kun olet päässyt siinä nyt nukkumaan.

Tämä olisi minulle todella tärkeää. Todella tärkeää, Kaiho.

Lisäksi minulla olisi asialistallani asia, josta haluaisin kanssasi keskustella. Ja se on sellainen asia, josta täytyy ehdottomasti keskustella kasvotusten, ei kirjeitse.

Saavuthan siis?

Ystävällisin, vilpittömin, ja ehdottoman vilpittömin terveisin
Untamo

Kuten Kaiho oli ounastellutkin, viesti oli Koikkalaisen perheen alkuperäiseltä kotitontulta, Untamolta, joka oli lähtenyt Rodokselle etsimään itseään. Ja ilmeisesti hän oli itsensä löytänyt, koska oli Rodoksella vielä toistaiseksi viihtynyt. Toinen vaihtoehto tietysti oli, että etsinnät olivat todella pahasti kesken, Kaiho tuumi ja rapsutti otsaansa.

Kirjeen viimeiset lauseet saivat Kaihon hieman varautuneeksi. Mikä oli se asia, josta Untamo halusi hänen kanssaan kasvotusten keskustella? Saattoiko olla, että Untamo olisi alkanut kaivata takaisin kotiin, Koikkalaisten kotitontuksi? Untamohan oli kuitenkin toiminut tehtävässä vuosikymme-

niä, ollut talossa jo silloin, kun perheen isä Visa oli ollut lapsi ja asunut siellä omien vanhempiensa kanssa. Ei siis olisi ihme, jos koti-ikävä alkaisi kuikistella mielen perukoilla.

Kaiho hätisti hiippalakistaan nuoren, verta himoavan hyttysen ja käänsi kirjeen ympäri. Sieltäkin löytyi kirjoitusta:

Sillä lailla! Mukava, että suostuit! Tavataan pian!
Ystävällisin terveisin
Untamo

Kaiho oli hämmentynyt. Oliko hän tosiaan jo suostunut?

Kaiho laittoi kirjeen takaisin kuoreen ja nosti sieltä läjän postikortteja, joissa oli erinäisiä maisemakuvia Rodoksesta. Kuvissa esiintyi turkoosia merta, kivikkoisia rantoja, karuja kallioita ja valkoisia taloja suloisissa rykelmissä. Viimeisessä kortissa oli kuva vaaleanpunaisesta, linnamaisesta rakennuksesta, joka toimi kortin tekstistä päätellen hotellina. Jokaisen kortin ylälaudassa luki kapein, kultaisin kirjaimin **RHODOS**. Paikka oli kieltämättä lumoavan näköinen. Kaiho yritti kuvitella itsensä rantakalliolle tähyttämään merellä kulkevia paatteja samalla, kun tuuli lehytteli hiippalakkia.



KVAAK, kuului jälleen taivaalta. Kaiho käänsi päänsä ja ehti nähdä tumman, räpiköivän mötikän. Tantereelle tömähti toinen pullasorsa. Tämä sorsa vaikutti vielä läkähtyneemmältä kuin ensimmäinen. Sen henki pihisi ja siivet valahtivat levälleen pitkin maanpintaa. Näytti siltä, että sorsa oli lentänyt kiireellä.

Enää Kaiho ei hämmentynyt niin pahasti. Hän nousi rauhallisesti seisomaan, nosti kastelukannun ja kaatoi sorsan päähän vettä. Nestehukka oli varmasti kova.

Kaiho huomasi, että tämänkin sorsan kaulaan oli solmittu kirje. Hän luki:

JASSU KAIHO!

Toivottavasti toinen pullasorsa ehti saada ensimmäisen pullasorsan kiinni. Piti laittaa vielä tämä toinen kirje tulemaan, koska unohdin mainita erään asian: kun lähdet Rodokselle, et voi jättää Koikkalaisia kotiin yksin. Tiedäthän kotitonttujen säännöt numero 56 ja 178.

56. Perhettä ei saa missään olosuhteissa, ei olosuhteissa eikä missään, jättää ilman kotitonttua.

178. Kotitontun tuuraaajatonttu ei voi ottaa tuuraaajatonttua, sillä tuuraaajatontun ei sovi tuuraajaa ottaa.

Kun sinä ja aamutossu tulette Rodokselle, ottakaa Koikkalaiset mukaan.

Tapaamistamme palavasti odottaen

Untamo

Kaiho taitteli kirjeen ja tuijotti silmiin kahta huonovointista pullasorsaa. Niittyleinikin keltainen kukka sojotti katkenneena toisen sorsan räpylän alta.

"Voi sentään", Kaiho tuumasi ääneen ja loi vielä katseensa upeaan pihapiiriin. Siihen jäivät leppoiset alkukesän päivät Koikkalaisten kotona.